

Längtan

”Gråkråka är en kråkfågel med grå rygg och undersida, i övrigt svart. Lever av djur- och växtämnen, ofta avfall och as. Häckar i risbon i trädkronor och dungar. Vanlig i hela Sverige, flyttfågel i norr, stannfågel i söder.”

Det är vad som står i min uppslagsbok och det kanske inte verkar märkvärdigt, men jag tror det är mer spännande i verkligheten. Co'rvus coro'ne co'rnix på latin, men jag kan inte latin och det kan säkert inte kråkan heller och därför kvittar det.

Men tänk att bara kunna flyga iväg sådär, ta en sväng över domkyrkan och landa på ett tak. Sitta en stund och fundera över livet eller på vad man ska äta. Känna vindarna komma och bara sträcka ut vingarna igen och kasta sig fram. Man faller en bit men flaxar till och känner hur det bär. Det vore fantastiskt, helt underbart. Ibland när jag är ute och är säker på att ingen ser mig sträcker jag ut armarna mot vinden och längtar. Längtar efter att vinden ska ta tag i mig och lyfta mig upp. Egentligen skulle jag vilja flaxa med armarna också men jag vågar inte, tänk om någon ändå skulle få syn på mig.

Jag tittar ofta på dem från balkongen, hur de övar upp sin flygförmåga och precision. När som helst när vardagen blir grå är det bara att lyfta och hitta en bättre plats. Tänk den som ändå kunde flyga som kråkorna.

På vägen till jobbet cyklar jag ofta förbi en flock som letar efter mat. I dag höll de på att undersöka en omkullvält papperskorg. De rev och slet i innehållet på marken och brydde sig inte om att jag passerade ganska nära. Varför skulle de bry sig? Det är många som cyklar här och de vet att om jag skulle få för mig att kasta mig av cykeln mot dem behöver de bara göra en lätt rörelse med vingarna för att

komma utom räckhåll. Varför skulle de då överhuvudtaget bemöda sig med att ge mig en blick?

Men idag var det en som lyfte huvudet och för en stund glömde maten på marken. Han eller hon följde mig med blicken när jag passerade. Jag kände igen något i den blicken, en längtan och kanske också en känsla av avundsjuka. Och jag visste vad som rörde sig i det lilla huvudet:

”Åh, tänk den som ändå kunde cykla.”